

חולין שנעשו על טהרת הקודש ויט ע"ב "אמר רב" - כ ע"א "טהרת הקודש"

משנתנו שנתה חמשה מעלות (לדעת רב אחא בא אדא) בקדושה: חולין, מעשר שני, תרומה, קדשים (בשר הקורבנות, כדו' אשם לכהנים ושלמים לישראל) וחטאת (מי אפר פרה אדומה). ולכל מעלה יש את רמת הטומאה שניתן להגיע אליה (לדו' עד "שני בטומאה" בחולין, שלישי בתרומה ורביעי בקדשים) ודרך ההתקדשות שלה (נטילת ידיים לחולין מעשרות ולתרומה, טבילת ידיים במקוה ארבעים סאה לקדשים וטבילת הגוף כולו בחטאת), כאשר האנשים השומרים את אחת מהמעלות באכילתם – מטמאים בגזירת חכמים את אנשים האוכלים בקדושה יתרה מהם, מפני החשש שמא תוך כדי סעודה נגע "השומר קדושה" בבגדי חברו, שטמאים מפני שאשתו הינה טמאת נידה ובנוגעה הפכה את בגדיו לטמאים בטומאת מדרס שטמאת אדם וכלים. לדו': עם הארץ הנהוג לאכול אוכליו בטומאה מדרבנן בגדיו מטמאים (מדרבנן ולא גופו. תוס' ד"ה "בגדי ע"ה") את הנהוגים לאכול איתו בכל ארבעת המעלות בטומאת מדרס. גמרתנו דנה מהו דין אדם שמחמיר על עצמו לנהוג בחולין כאילו יש לפניו קדשים (ועשה זאת כדי שבני ביתו יהיו רגילים ובקיאים בזהירות הנדרשת באכילת קדשים), האם החמרתו בטלה ואין לה משמעות ביחס לחולין, או שממש נעשה החולין לקודשים לענייני טהרה וטומאה.

משנתנו

[המשנה עוסקת בחומרות מדרבנן בדרגות הקודש, וכצד בכל מדרגה מחמירים מחבירתה בטהרתה ובטומאתה] **בגדי עם הארץ** – מדרס (שטמאים בדרגת אב לטמא אדם וכלים, כדין מדרס הזב שהינו אב הטומאה) לפרושין (האוכלים חולין בטהרה). בגדי פרושין - מדרס לאוכלי תרומה (כהנים). בגדי אוכלי תרומה - מדרס לקודש. בגדי קודש - מדרס לחטאת. יוסף בן יעזר היה חסיד שבכהונה (ושמר עצמו למדרגת התרומה), והיתה מטפחתו מדרס לקודש (שגדולה טהרת קודש מחטאת). יוחנן בן גודגדא היה אוכל על טהרת הקודש כל ימיו, והיתה מטפחתו מדרס לחטאת (למי אפר הפרה).

חולין ב,ח

חולין שנעשו על טהרת הקודש הרי הן כחולין (לא מועיל כלל החמרת עצמו לשנות את התייחסות ההלכה אל דרגת קדושת החולין). **רבי אלעזר ברבי צדוק** אומר: הרי הן כתרומה

